

РЕШЕНИЕ

№ 2184

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10379** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. Ш., гражданин на Република Турция, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], против Решение № 14271/02.10.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.
В жалбата се твърди, че М. Ш. е осъден в Турция с влезли в сила присъди, заради политическите си убеждения. Жалбоподателят счита, че обжалваното решение противоречи на принципите на Женевската конвенция, както и на решение на ЕК по отношение на условията на пребиваване в местата за лишаване от свобода в Република Турция. Моли решението да бъде отменено.
Ответната страна, председателят на ДАБ – МС, оспорва жалбата като неоснователна. Счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за ситуацията в Република Турция, изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС.
Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.84,ал.3 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146

АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя с вх. № ОК-13075 от 14.03.2023г. на ДАБ - МС за предоставяне на международна закрила. Молбата е последваща, след като с Решение № УХП15/07.12.2022г. (л. 123 и сл. от делото) предходната му молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 7154 от 25.11.2022г. на РПЦ – Х. е отхвърлена, на основание чл. 70, ал.1, вр с чл. 13, ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ., в ускорено производство от интервюиращия орган като явно неоснователна.

С докладна записка рег. № УП 25558/14.03.2023г. (л. 61 и сл. от делото) последващата молба на М. Ш. е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В проведеното в предходното производство интервю от 25.11.2022г. М. Ш. е заявил, че е напуснал Турция на 09.08.2022г. и нелегално преминал в България с Т., Преминал през К. и стигнал до Р., където бил задържан на границата. Твърди, че е напуснал Турция без документи за самоличност. Последно е живял св [населено място]. В Турция е арестуван през 2016 г. или 2017г. заради негови публикации в Ф., свързани с пропаганда на П. – снимки със знака на победата на него и дъщеря му, както и снимка на М. Караилан и Саляхатин Демирташ – председател на Партията на демократичните народи (Х.). Заявява, че е осъден в Турция по обвинение за пропаганда към терористична организация – П. и Х. и за продажба на незаконни цигари. Осъден е на 2 години и 7 месеца, но той избягал. Предполага, че вторият път, когато е задържан през 2020г., е за незаконни цигари, които властите смятали, че продава на терористи. Предполага, че присъдата му е и за двете деяния – публикациите във Ф. и продажбата на цигари. През 2017г. е осъден и е излежал 7-месечна присъда. Заявява, че за делото, за което е осъден на 2 години и седем месеца лишаване от свобода няма документи. Като кюрд твърди, че има проблеми с т. нар "сиви вълци", които не им разрешавали да говорят на кюрдски и да слушат кюрдска музика. Бил е психически тормозен от тях, но без физическо нападение. Заявява, че не е имал проблеми заради изповядваната от него религия. Членува в Народнодемократичната партия (Н.), но единственият му ангажимент, свързан с това е да гласува. В Турция е имал малък хранителен магазин. Като причина за напускане на страната си посочва, че иска да избегне наказанието. Никой не го е заплашвал и не е упражнявал физическо насилие над него, семейството му няма проблеми с властите в Турция.

В проведеното на 29.06.2023г. интервю М. Ш. е заявил, че ако се върне в Турция, животът му ще е в опасност заради политическите му виждания. Като ново обстоятелство посочва, че от време на време турската жандармерия отиват в дома му и питат за него, създават проблеми на семейството му, заради негови публикации във Ф. в подкрепа на кюрдите. Заявява, че това се случва най-малко 2-3 пъти на ден, а след това, че се случва два пъти на седмица. При земетресението загубили къщата си и сега семейството му живее на същото място в палатка. Загубили 25 души от фамилията. Майка му починала от притеснение след земетресението, а семейството му не помощ. Изтъква лошото отношение на Турската държава към кюрдите, като твърди, че иска да "промият мозъците" на кюрдите, които са там, за да забавят кои са. Твърди, че ако се завърне в Турция, ще го затворят за цял живот или ще го убият, заради това, че е кюрд и член на кюрдска партия.

С писмо рег. № УП 25558/27.03.2023г. (л. 58 от делото) от директора на специализирана дирекция “М” в Държавна агенция “Национална сигурност” (ДАНС) е поискано писмено становище по молбата на М. Ш. с рег. № 25558, на основание чл. 58, ал.10 от ЗУБ.

С писмо рег. № м-16643 от 25.08.2023г. (л. 24 от делото) директорът на специализирана дирекция “М” – ДАНС възразява на М. Ш. да му бъде предоставена закрила в Република България. Позовава се на информацията, отразена в справка рег. № RV 202001-001-03/Т-6-1169/06.03.2023г., според която лицето представлява заплаха за националната сигурност.

С оспореното в настоящото производство Решение № 14271/02.10.2023 г. на председателя на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Ш..

В решението административният орган, след преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход е направил извод за недостоверност и неоснователност на подадената молба за закрила. Позовал се е на абсурдността и констатираните сериозни противоречия и разминавания във фактите и в изявенията по представената бежанска история на кандидата и обстоятелството, че не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, за да обоснове извод, че кандидатът е склонен съзнателно да дава неистинна информация с цел заблуждаване на административните органи на ДАБ – МС. Изтъкнато е, че в настоящето административно производство чужденецът не е представил нови обстоятелства, които да съдържат данни за наличието на нови и относими проблеми на територията на Турция. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в Турция и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Позовал се е и на отрицателното становище, дадено от ДАНС, обосновал е и неприложимост на принципа “забрана за връщане”, с оглед установеното обстоятелство, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност.

От страна на ответника в хода на съдебното производство е приложена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Република Турция.

От ДАНС е изпратена справката, съдържаща информация относно М. Ш., въз основа на която е направен извод, че представлява заплаха за националната сигурност, която съдържа класифицирана информация и е отделена в отделен том, съгласно ЗЗКИ.

Освен административната преписка по издаване на оспорваното решение, е приложена и административната преписка по издаване на предходното решение на интервюиращ органа на ДАБ – МС, както и споразумението му сключено с прокуратурата на Република България и заповедите за налагане на ПАМ по ЗЧРБ и доказателства във връзка с осъждането на жалбоподателя в Република Турция през 2017г.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателят на

ДАБ-МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ и чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е прочетено на жалбоподателя, който е потвърдил съдържанието му. Също така изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложената в двете интервюта бежанска история е противоречива и нелогична. Изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Заявените от жалбоподателя обстоятелства са свързани с бягството му от изтърпяване на наложени в Турция наказания, за деяние, което дори жалбоподателят не знае какво е точно и дали действително е осъден, поради което те не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него противоречива и нелогична бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От представената бежанската история не може да се обоснове фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в Турция, която се явява страната по произход за търсещия закрила. Жалбоподателят заявява, че е избягал, защото е разбрал от приятели адвокати, че е осъден без да знае за какво точно – предполага, че е защото е продавал нелегално цигари и публикува в социалните мрежи публикации, свързани с П. и Х., но липсват доказателства за това.

Правилно административният орган е преценил като нелогични наведен довод от жалбоподателя, властите в Турция все още да го търсят по няколко пъти на ден или на седмица при семейството му, макар да знаят, че е избягал от страната. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е

направил и административният орган, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер – да избегне изтърпяване на наложеното му наказание “лишаване от свобода” за извършено пресъпление, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история през двете интервюта има съществени противоречия и неточности.

Първоначалната причина, изложена от жалбоподателя за напускане на страната му на произход, свързана с проблеми с властите във връзка с етноса му са надлежно разгледани в предходното административно производство.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай М. Ш. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция. Във второто интервю заявява, че ако се върне ще го затворят до живот или ще го убият, но тези твърдения се опровергават от информацията, съдържаща се в приложената по делото справка относно Република Турция. В интервюто от 25.11.2022г. жалбоподателят заявява, че е имал словесни двубои и психически тормоз от МХП – „сивите вълци“, но без физическо нападение, не е бил заплашван или насилван. Част от роднините му – баща му, съпругата и децата му продължават да живеят там.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на

Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справка от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на фактите, които се съдържат в справка за Турция с вх. № ЦУ—934/10.07.2023г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От справките, изготвени от ДАБ, в това число и представената пред съда,

се установява, че в Турция националната полиция и жандармерията, под контрола на Министерството на вътрешните работи, отговарят за сигурността в градските райони и съответно в провинциалните и граничните райони, а военните носят пълния контрол за граничния контрол и външната сигурност на страната. Гражданските власти поддържат ефективен контрол върху служителите на правоприлагащите органи. Конституцията на Турция определя страната като светска държава и обезпечава свободата на съвестта, религиозните убеждения и вярвания, изразяването и поклонението и забранява дискриминацията въз основа на религия. Сблъсъците между силите за сигурност и терористичната организация П. и нейните клонове продължават, макар и на по-ниско ниво в сравнение с предишни години. Следва да се сподели извода в оспореното решение, че данни за заплаха на жалбоподателя липсват. Твърденията му за заплаха за живота и сигурността му следва да се ценят като дадени в противоречие с други заявени от него обстоятелства преди това.

Следователно обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут - това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - не е налично по отношение на оспорвания. От представената справка за ситуацията в Република Турция се установява, че страната не се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. В интервюто жалбоподателят изнася противоречиви данни за заплахи за живота му. Преценявайки тези доводи за заплахи с оглед разпоредбата на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ, правилно административният орган не е приел същите да представляват тежко посегателство. Психическият тормоз, за който жалбоподателят споменава не са "поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт", нито пък са възникнали от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може, респ. не желае да противодейства. Няма данни държавата по произход на жалбоподателя да е в невъзможност да им противодейства.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил

е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

В допълнение е административният орган правилно се е позовал и на даденото отрицателно становище от ДАНС и заявеното, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност.

В тази връзка е изискана и е представена справка рег. № RB 202001-001-03/T-6-1169/06.03.2023г. В нея се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо рег. № м-16643 от 25.08.2023г. на директора на специализирана дирекция “М” – ДАНС. От тях може да се приеме, че за М. Ш. има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Законът не изисква това обстоятелство да е безспорно установено или да има влязла в сила присъда. В тази връзка, следва да се отбележи, че макар в обжалваното решение да е посочено, че ДАНС притежава изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелства по чл.12, ал.1, т.6 и чл. 12, ал.2, т.4 от ЗУБ - конкретно да прецени дали лицето представлява заплаха за националната сигурност, а председателят на ДАБ – МС действа в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице.

Решение по дело С-159/21 СЕС дава тълкуване, съгласно което член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на

същото лице, като се основава на споменатото становище. В случая е налице становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. Същият в провело се административно производство е изразил становище в което ясно и недвусмислено е посочено, че чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност и след като се вземе предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи /в това число решение № 11787/18.11.2021 г. постановено по адм. дело № 6836/2021 г.; решение № 3637/15.04.2022 г. постановено по адм. дело № 12466/2021 г. и решение № 7530/22.06.2021 г. постановено по адм. дело № 4849/2021 г. / следва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл.12, ал.1, т. 4 от ЗУБ административният орган е задължен да откаже предоставяне на статут.

Цитираното решение на СЕС не може да бъде отнесено към настоящия случай, тъй като не се касае за немотивирано становище на ДАНС. В писмото с рег. № М-16643 от 25.08.2023г. директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС изрично се е позовал на информацията, отразена в рег. № RB 202001-001-03/Т-6-1169/06.03.2023г., която е приета като доказателство по делото и съдържа конкретни факти, мотивиращи становището. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда те да бъдат отделени от отказа.

В мотивите на обжалваното решение се съдържат и подробна аргументация за неприложението в случая на принципа “забрана за връщане“ (non-refoulement), които настоящият състав напълно споделя. В чл.4, ал.3 от ЗУБ е предвидено, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо

мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. От една страна за Турция не се установяват посочените факти, а от друга - в ал.4 е въведено изключение, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. В този смисъл е и чл.33, ал.2 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и чл. 21, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата М. Ш., гражданин на Република Турция, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , против Решение № 14271/02.10.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: